

stanoviska všemi zúčastněnými stranami je nesnadný úkol. Zvláště v zemích, kde má automobilový průmysl silnou pozici, tedy i v ČR, bude upřednostňováno tradiční řešení ochrany náhradních dílů průmyslovými vzory. Takové řešení jde sice proti liberalizaci trhu, podle mého názoru ovšem skutečnost, že lze náhradní díly chránit průmyslovým právem, může lépe motivovat přihlašovatele k vývoji kvalitního designu a tím i k rozvoji příslušného průmyslového odvětví. Domnívám se, že ke změně současného stavu, kdy úprava je v členských zemích EU roztržštěná, v nejbližší době nedojde. Zvláště za probíhající hospodářské krize jsou tyto otázky citlivé: nedošlo by přijetím návrhu k poškození automobilového průmyslu?

Svůj postoj k budoucímu vývoji právní úpravy průmyslových vzorů v Evropě vyjádřila Komise Evropských společenství ve svém Sdělení⁷⁵ z července 2008: „*Systém vzorů Společenství byl zahájen v roce 2003 a poté, co ES přistoupilo v roce 2008 k Ženevskému aktu Haagské dohody o mezinárodním zápisu průmyslových vzorů, nabízí v současnosti možnost ochrany ve třetích zemích. Ačkoliv vnitrostátní právní předpisy v oblasti vzorů byly do značné míry harmonizovány směrnicí o průmyslových vzorech, soudržnější systém na jednotném trhu by zajistilo přijetí návrhu liberalizace následného trhu náhradních dílů. Vzhledem k tomuto vývoji a poměrně novému systému vzorů Společenství Komise v současné době nezvažuje hodnocení systému vzorů.*“ Středem pozornosti v Evropských společenstvích jsou tak aktuálně jiné kategorie průmyslových práv, zejména patentová ochrana.

8 ZÁVĚR

V této diplomové práci jsem se pokusila rozebrat některé základní, zvláště hmotněprávní, otázky právní ochrany průmyslových vzorů. Vzhledem k poměrně velkému rozsahu této tematiky jsem se nevěnovala otázkám procesního charakteru. Domnívám se zároveň, že úprava řízení před úřady nečiní takové potíže, jako výklad některých ustanovení hmotného práva. Zaměřila jsem se především na srovnání národní a evropské regulace této problematiky, a to s ohledem na správní a soudní judikaturu. Ukázalo se, že česká právní úprava je již plně harmonizována se Směrnicí 98/71/ES. Ve srovnání s dřívější národní úpravou byl sjednocen zejména předmět ochrany, podmínky

⁷⁵ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru – Strategie práv k průmyslovému vlastnictví pro Evropu, KOM (2008) 465, ze dne 16. 7. 2008

ochrany, rozsah ochrany, byla prodloužena maximální doba ochrany, jednotně stanoveny důvody pro výmaz (resp. prohlášení neplatnosti) průmyslového vzoru. ZOPV rovněž rozšířil účinky zápisu průmyslového vzoru. Tam, kde byl zmíněnou harmonizační směrnicí ponechán prostor, setrvává český ZOPV na tradiční úpravě (např. průzkum věcných náležitostí přihlášky průmyslového vzoru).

Dále jsem se zabývala otázkami spjatými s možnými kolizemi starších národních vzorů se vzory Společenství, které byly chráněny již v době před přistoupením státu k Evropské unii. Nařízení tuto problematiku upravuje v samostatném ustanovení čl. 110a. V České republice však v současné době neexistuje judikatura, která by řešila eventuální spory vzniklé z důvodu takových kolizí. Tento stav může vyplývat i ze skutečnosti, že od okamžiku zahájení registrace vzorů Společenství (duben 2003) do dne přistoupení ČR k Evropské unii (květen 2004) uplynula poměrně krátká doba. Tak mohl být snížen počet vzorů Společenství, které by způsobovaly kolize s národními průmyslovými vzory.

I přes sjednocující tendence v regulaci vzorové ochrany v evropském měřítku lze nalézt rozdíly mezi českým ZOPV a úpravou vzoru Společenství Nařízením. Jedná se o jednotnou povahu vzorů Společenství, které jsou účinné pro všechny státy Evropských společenství, zatímco účinky národního průmyslového vzoru jsou teritoriálně omezeny na území jediného státu. Specifikem Nařízení je dále institut nezapsaného vzoru Společenství, který se vyznačuje neformálností ochrany. Dalšími rozdílnými prvky v obou úpravách je např. možnost uplatnění tzv. výstavní priority podle Nařízení, možnost vyloučení určitého prvku z ochrany vlastníkem průmyslového vzoru (tzv. disclaimer) rovněž upravený v Nařízení či odlišné formulace „zaměstnaneckého průmyslového vzoru“. Významný rozdíl spočívá v průzkumu přihlášky: zatímco podle národní úpravy je prováděn tzv. věcný průzkum, vzory Společenství jsou přihlašovány pouze na základě formální registrace. Podmínky ochrany průmyslového vzoru Společenství, zvláště jeho novost, individuální povaha a případné kolize s prioritně staršími vzory, jsou tak zkoumány až následně v případném řízení o neplatnosti průmyslového vzoru Společenství. Na rozdíl od Nařízení lze podle ZOPV provést výmaz průmyslového vzoru z rejstříku.

Judikatura vyšších soudů ČR v oblasti průmyslových vzorů není příliš rozsáhlá (při srovnání s jinými kategoriemi práv průmyslového vlastnictví, např. ochrannými známkami), což svědčí o skutečnosti, že v oblasti průmyslových vzorů vzniká méně sporů než u ostatních druhů práv průmyslového vlastnictví. To může být ovšem

způsobeno i nižší frekvencí přihlášek např. oproti vynálezům, užitným vzorům či ochranným známkám. V této práci jsem se věnovala několika rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR a demonstrovala tak, jak je judikaturou platné právo dotvářeno a vykládáno. Vzor Společenství je institutem poměrně novým (jak již bylo uvedeno, první vzory Společenství byly registrovány v roce 2003) a z tohoto důvodu zatím není k dispozici žádné relevantní rozhodnutí evropských soudů. V kapitole o zaměstnaneckém průmyslovém vzoru (5.2) jsem se zabývala aktuálně probíhajícím řízením o předběžné otázce vedeným před Evropským soudním dvorem. Nezbyvá, než vyčkat, jak se bude evropská judikatura týkající se vzoru Společenství vyvíjet a jakým směrem se bude ubírat právní úprava tohoto institutu v delším časovém horizontu.